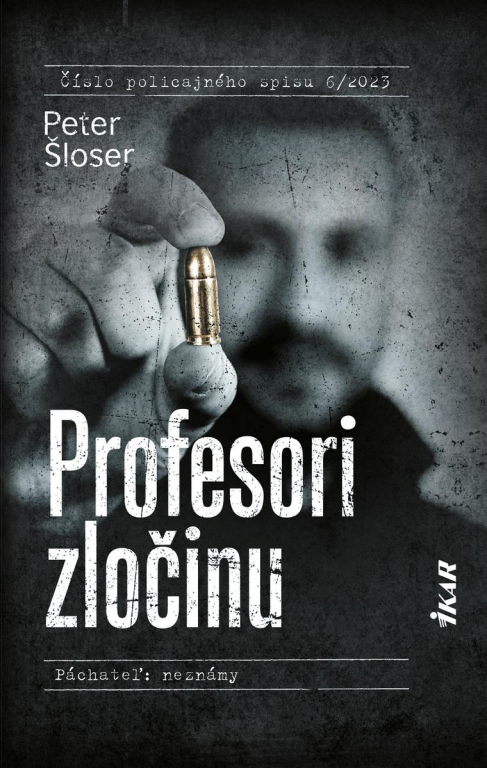

Číslo policajného spisu 6/2023

Peter
Šloser

A dark, grainy background featuring a close-up of a hand holding a bullet. The bullet is held between the thumb and index finger, with the tip pointing downwards. In the background, a person's face is visible but heavily blurred and out of focus. The overall tone is somber and mysterious.

Profesori zločinu

IKAR

Páchateľ: neznámy

Peter
Šloser

Profesori zločinu

IKAR

Text © 2023 by Peter Šloser
Jacket design © 2023 by Diana Delevová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Redigoval Marek Zákopčan.
Korigovali Silvia Zubeková a Martina Šebeková.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2023
ako svoju 2 157. publikáciu.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9168-3

*V predchádzajúcich knihách som ďakoval čestným
policajtom, prokurátorom a sudcom... Tento a najbližšie
roky ukážu, či ich poctivá práca nevyšla nazmar,
či zvíťazí spravodlivosť alebo skrivodlivosť.*

PREDSLOV

Vražda.

Vražda je slovo, pri ktorom mrazí. Bez ohľadu na to, či je vopred premyslená, s lúpežným motívom, nájomná alebo došlo k usmrteniu v afekte. Na mieste činu zostane obeť, krv, zbraň a stopy, ktoré polícia následne vyhľadáva, zaisťuje, podrobuje expertíznemu skúmaniu. Rozbehne sa pátranie po páchatelovi, ktoré sa nekončí vždy úspešne, prípad zapadne prachom. Kriminalisti môžu obnoviť vyšetrovanie aj s odstupom rokov, ak zistia nové informácie alebo sa objaví nový svedok, ktorý políciu nasmeruje na stopu vraha. Čo ak sa však svedok neobjaví ani sa nezistia nové skutočnosti? Správnu odpoveď si domyslí každý. Možno sa situácia v budúcnosti zmení, ak slovenskí policajti začnú po vzore iných štátov (Poľsko, Česko...) iniciatívne otvárať staré prípady, hľadať v nich odpovede, ktoré ich predchodcovia pred rokmi prehliadli.

V šiestej knihe zo svojho pera opisujem ďalšie kriminálne prípady, čím poskytujem čitateľom priestor na zamyslenie, či sa na Slovensku v určitom čase, na určitom mieste a za určitých okolností naozaj odohrali.

Nedočkavým čitateľom prezradím, že vyšetrovanie opísaných zločinov nebude jednoduché, knižná chobotnica stále nemá odrezané všetky chápadlá a obávam sa, že tá skutočná nemá odrezané ani jedno.

KAPITOLA PRVÁ

Máloktoľ pracujúci si dovoľí chľastať do nemoty v strede týždňa a ráno byť spitý pod obraz boží. Podnikateľ Edo Šiška sa v posledných týždňoch pravidelne opíjal, z čoho nemala jeho manželka extra radosť, živiteľovi rodiny v tom však nedokázala zabrániť. Nepoznala dôvod, ani sa ho nepokúšala zistiť, považovala to za úlet od pracovných povinností, ktorých mal Edo na jedného človeka priveľa. Ako konateľ a spoločník v niekoľkých firmách sa musel obracať, ak chcel všetko ustriechnuť. Mal niekoľko asistentov, patril však do kategórie ľudí, ktorí verili len sebe. Takmer všetkých podozrieval, že ho chcú oklamať, okradnúť a podviešať. Azda jedinou osobou, ktorej okrem manželky dôveroval, bol Edo Mlynek. Mali spoločné obchodné záujmy a výborne si rozumeli, kvôli zhodnému krstnému menu ich všetci poznali pod prezývkami Veľký a Malý Edo. Staršieho, skúsenejšieho a ostrieľanejšieho Šišku prezývali Veľký Edo, aj keď pochádzal z Kolárova a Mlynek pôsobil v hlavnom meste. Výrazne sa odlišovali najmä povahami. Šiška sa okrem nedôverčivosti správal k drvivej väčšine ľudí povýšenecky, pôsobil autoritatívne, zamestnanci ho oslovovali pán šéf. Tvrdil, že vďaka vlastnostiam, bystrosti a predvídaniam v biznise dokázal finančne zabezpečiť rodinu na niekoľko pokolení. Naopak, jeho mladší kolega vystupoval priateľsky, niekedy pôsobil, že niektoré záležitosti berie na ľahkú váhu, v skutočnosti išlo o dokonalého pedanta, ktorý nič a nikoho nepodceňoval.

Za jeho zdanlivou ľahostajnosťou sa skrývala prefíkanosť, na základe ktorej ho niektorí známi prirovnávali k legende slovenského tenisu Milošovi Mečířovi.

Tretí pracovný deň prvého augustového týždňa v roku 2020 bol v plnom prúde, no podnikateľ Šiška sa ešte neprebral k životu. Ležiac v rifliach a polokošeli s krátkym rukávom, mal stále noc, o čom vypovedala aj jeho poloha. Kožená sedačka v pracovni neposkytovala komfort postele s kvalitným matracom, čo spôsobilo jeho čiastočné prebratie s miernym pootvorením jedného oka. Nástenné hodiny ukazovali takmer deväť, čo ho prinútilo zmeniť ležiacu polohu. S povzdychom sa posadil, jednu nohu si vyložil na stôl. Niekoľko minút vnímal vibrovanie mobilu. Ignoroval ho, dlane si preložil na mierne vyčnievajúcim bruchu, po náročnej noci vychutnával ticho v miestnosti. Ozvalo sa klopanie na dvere. Trhol hlavou, gániac spoza hustého prešediveného obočia preklínal votrelca, ktorý narušil jeho pokoj. Klopanie sa o niekoľko sekúnd zopakovalo, kľučka sa pohla. Niečia ruka opatrne otvorila dvere, zjavila sa ženská hlava.

„Pán šéf,“ usmiala sa sekretárka, ako najlepšie vedela, „snaží sa vám dovolať...“

„Vypadni!“ skríkol, pravica s vystretým ukazovákom mu v zlomku sekundy vystrelila do vzduchu.

Preľaknutá žena v momente splnila príkaz, jej ruka bola rýchlejšia než hlava, ktorú si privrela do dverí. S bolesťou skriveným úsmevom a vypúlenými očami na druhý pokus zmizla.

Šiška si vyložil na stôl aj druhú nohu, privrel oči a s pocitom odporného sucha v ústach zaspal.

O pár minút ho prebral hlasný rozhovor spoza dverí, ktoré sa prudko otvorili.

„Vypadni!“ skríkol opäť, ruka letiaca vpred v polovici cesty akoby zamrzla.

„Ti drbe?“ Do kancelárie vstúpil chlap s postavou zápas-

níka nižšej váhovej kategórie a usadil sa v pracovnom kresle. „Od rána ti miliónkrát vyvolávam a ty sereš na mňa.“

„Edo, sorry, potreboval som vypnúť,“ zložil nohy zo stola, skúsil sa postaviť.

„Máš tu smrad ako v opičiarni,“ krútil Mlynek nosom, odtiahol žalúzie, otvoril dokorán okno.

„Zatvor!“ Šiška v momente zaľahol.

„Chľast ťa pripravil o rozum?“ nechápavo hľadel na vyplašeného priateľa.

„Pozri,“ kývol hlavou k stolu.

Mlynek prestal rozumieť staršiemu kamarátovi, nechápal spojitosť medzi otvoreným oknom a niečím, čo mal nájsť. Pohľadom blúdil po kancelárii, zrak mu zastal na malom lesklom predmete z kovu vedľa plného popolníka.

KAPITOLA DRUHÁ

Mlynek v momente pochopil partnerove obavy, zatvoril okno, zatiahol žalúzie. Svetlo slnečných lúčov, ktoré na chvíľu vniklo do miestnosti, v okamihu zmizlo. Malé množstvo čerstvého vzduchu, čo za pár sekúnd natieklo do kancelárie, podľahlo presile alkoholických výparov i ohorkov cigariet.

„Chcú ma dať dole,“ hlas mal trasľavý ako huspenina. Jeho oslabené nohy zvädzali bitku s telesnou hmotnosťou, vstával s hlbokým povzdychom.

„Cukrík, vzhop sa! Si chlap, né?“ upokojoval ho Mlynek. „Nie si prvý, komu sa vyhrážajú.“

„Dostal si takýto darček?“ zobral zo stola náboj, zdvihol ho do výšky očí.

„Neposral by som sa, niekto si robí prdel, skôr sa zadusíš v tomto smrade, ako dostaneš guľu do hlavy.“

„Nerobím falošný poplach,“ nezmizla mu z tváre smrteľná stuhnutosť. „Niekto ma sleduje.“

„Máš odpísané ešpézetky?“

„Nejde o autá, niekoľkokrát som na chodníku vedľa príjazdovej cesty k firme videl postávať čudného chlapa,“ pristúpil k oknu, opatrne odhrnul žalúzie.

„Určite sa o teba zaujímajú policajti.“

„Blbosť, ak by ma špicľovali fízli, nerobili by to s jedným človekom,“ obratom vyvrátil jeho názor. „Okrem toho som si to overoval cez policajné kontakty.“

„Kto teda?“

„Netuším, nemám z toho dobrý pocit,“ opäť zdvihol náboj, odrazu vyzeral triezvo.

„Môže to byť nejaký bezdomovec.“

„Poznám celé mesto, nevyzeral ako homlesák, na sto percent nie je domáci.“

„Myslíš, že ťa chce niekto odpraviť na ulici za bieleho dňa? Deväťdesiate roky pominuli.“

Šiška namiesto odpovede bezradne pokrčil plecami.

„Aký by mal dôvod?“ Mlynek nepredpokladal radikálny koniec partnerovho života.

„Poviem ti ich tucet.“

„V tom prípade vidím len jedno riešenie.“

„Aké?“

„Poďme za Ferom Rusom,“ navrhol Mlynek.

Jeho priateľ vedel, že je to najlepšia alternatíva, a telefonicky si dohodli stretnutie.

Viacerí podnikatelia, ktorí nepodnikali čestne, platili za ochranu nemalé sumy vysokopostaveným policajtom alebo štátnym úradníkom. Iní sa zverili do rúk silných osôb z prostredia organizovaného zločinu s kontaktmi na vysokých miestach. Mafiánsky bos Fero Rus patril medzi ľudí so silným postavením v prostredí organizovaného zločinu, okrem toho mal prepojenie na štátnu moc. Vybudoval si dominantné postavenie aj po inej línii. Roba Medera, jedného zo svojich poskokov, premenil na úspešného podnikateľa, v ktorom videl veľký potenciál do budúcnosti. Veril, že vďaka nemu získa väčší vplyv na viaceré mocenské orgány štátu a dosiahne imunitu pred odhalením zo spáchaných zločinov.

Šiška sa neodvážil sadnúť si za volant, išli na Mlynekom aute. Cesta do mesta Zobor netrvala ani hodinu. Kto chcel nájsť Rusa, vedel, že takmer celé dni trávi v hoteli Zlatá ruka, kam smerovali aj Veľký a Malý Edo.

„Nazdar, chlapi,“ privítal ich mafiánsky bos vo svojej rezidencii. „Čo nesiete?“ Poplatky za ochranu Šiška odvádzal v inom termíne, nemal vo zvyku bezdôvodne navštevovať obávaného mafiána.

„Nieko ma chce dať dole,“ vystrelil Šiška sklúčene.

„Ja nie,“ zdvihol Rus s rehotom ruky nad hlavu. Návštevníkov reakcia neprekvapila, poznali jeho povahu. Keď smiech ustal, zvažnel, pozrel na Šišku. „O čo ide?“ Nad informáciou o doručenom náboji v poštovej zásielke mávol rukou. „Také debiliny robia sopľaví pubertáci, takto to nefunguje,“ vychádzal z vlastných skúseností. „S chlapom, čo ťa má sledovať, ide o zhodu náhod.“

„Nemôžeš niečo pozisťovať?“ žobronil Šiška. „Prachy nie sú problém, zaplatím.“

„Prachy chceme všetci,“ opäť sa pustil do hlasného smiechu. „Oslovím pár týpkov, čo sa hýbu v tejto brandži.“

„Koľko?“ Šiška nedočkavo siahol po peňaženke.

„Pre starého kamoša to spravím grátis.“

„Vďaka,“ riekol pokorne ako odsúdenec pred sudcom po uložení mierneho trestu.

„Teraz vysyp, s kým máš problém,“ začal Rus vlastné vyšetrovanie. „Malý Edo si neobjednal tvoju vraždu?“ kývol smerom k Mlynekovi, ktorý iba bez slova počúval.

Šiška sa strhol, v prvom okamihu nedôverčivo pozrel na partnera ako na možného objednávateľa.

„Ja určite nie,“ protestoval Mlynek s tvárou zaliatou červeňou.

„Srandoval som,“ zbavil ho Rus nečakaného obvinenia. „Všetci vedia, že ste ako pokrvní bratia.“

„Eda vylučujem,“ zastal sa Šiška partnera.

„Dlhuješ niekomu prachy?“ zameral Rus opäť pozornosť na nešťastného podnikateľa.

„Len nejaké smeti, najviac štátu.“

„Štát dojíme všetci,“ potvrdil Mlynek.

„Za smeti sa nevraždí,“ vylúčil finančný motív, „možno si niekomu prefikol ženu.“

„To by už bol rozstrieľaný na rešeto skôr Malý Edo,“ pousmial sa, poznal priateľov sexuálny apetít.

„Okej, tuším by som nebol dobrý poliš,“ zasmial sa Rus, „popýtam sa vo svojich kruhoch, do pár dní ti dám echo.“

Po necelej polhodine odchádzali od Rusa s uspokojením, v aute sa prvý ozval Šiška.

„Chcem veriť, že všetko je v pohode. Neustále musím uvažovať, aké to je, keď človek zomiera. Ty si sčítanejší, vieš o tom niečo?“

„Zahod' morbídne myšlienky.“ Mlynekovi téma očividne nevyhovovala.

„Niekde som čítal,“ odpovedal si Šiška sám, „že pri zomieraní človek vidí, čo mozog vyhrabe z pamäti pri zúfalom pokuse o reštart životných funkcií a hľadání nervových spojov na aktiváciu životne dôležitých orgánov. Vtedy hlavu nezaujímá napríklad ritný zvierač alebo močák, hľadá cestu, ako nakopnúť hydraulické čerpadlo a kompresor. Ak sa jej to nepodarí, začne vypínať nepotrebné obvody centrálného počítača, zvyškovú kapacitu obvodov ženie do maxima, čím ešte viac spotrebováva kyslík v zostávajúcich bunkách. Keď už nemá odkiaľ brať energiu na okysličovanie mozgu, vypne sa úplne, nastane samovoľný rozpad a rozklad. Zo zákona zachovania energie sa náš energetický potenciál spojí s okolitým vesmírom a punktom,“ uzavrel krátke filozofovanie.

„Zle sa to počúva,“ reagoval Mlynek, „ak chceš vyplakávať, tak si vystúp.“

Šiška počúvol, zvyšok cesty prešli bez slova, zahĺbení do myšlienok. Rozišli sa pred firmou Veľkého Eda. Na pár minút sa vrátil do kancelárie, sekretárke oznámil, že príde na druhý deň, a v zlej nálade vynadal upratovačke, pretože viektor nafúkal na trávnik pred firmou nejaký bordel. Presvedčený, že alkohol z neho vyprchal a môže si sadnúť za volant,

opustil firmu. Skontroloval okolie, videl iba autá jazdiace po hlavnej ceste, žiadne podozrivé osoby. Tesne pred nastúpením do auta mu telefonovala manželka, chcela vedieť, či je v poriadku a kedy príde domov. Vtom si všimol chlapa na mopede, ktorý odbočil z hlavnej cesty a blížil sa k firme. Tipoval, že je to kuriér. Keď sa priblížil na pár metrov, zistil svoj omyl. Chlap držal v ruke pištoľ s tlmičom. Šiška chytil kľučku na dverách auta v snahe dostať sa k legálne držanej zbrani. Tušil, že schôdzke so smrťou neunikne. V zlomku sekundy sa jeho predpoklad potvrdil, keď v ľavom ramene zacítil páľčivú bolesť.

„Ty bastard!“ skríkol a druhú ruku zdvihol do výšky tváre. Bola to chabá obrana, na viacerých častiach tela cítil ostré bodnutia po olovených projektiloch. Posledný pohľad venoval prestrelenej dlani. Keď sa mu smrtiaci posol zaryl do stredu čela, zvieráč konečníka sa okamžite uvoľnil.

KAPITOLA TRETIA

Mafiánsky bos Rus dosiahol vytúžený cieľ. Ním stvorený biely kôň, silný podnikateľ Robo Meder, vystúpil v roku 2030 na najvyššie politické poschodia. Vďaka Rusovým kontaktom sa zblížil s mnohými vysokými činiteľmi, za vrchol považoval priateľstvo s premiérom krajiny a zároveň predsedom najsilnejšej politickej strany Združenie demokratických robotníkov (ZDER) Denisom Princim. Takmer denne spolu telefonovali, každý týždeň absolvovali minimálne jedno stretnutie. Tajné schôdzky sa odohrávali mimo pohľadov verejnosti na bezpečných miestach, diskrétno kancelárske priestory Trinástej komnaty v centre Bratislavy patriace Mederovi predstavovali ideálne miesto na dôverné rozhovory medzi štyrmi očami.

„Potrebujem helfnúť,“ odpil si Princ z obľúbeného nápoja, vychladenej koly.

„O čo ide?“ Meder dokázal vyriešiť mnoho chúlостivých záležitosti silného politika.

„Médiá neustále poukazujú na podozrenia ohľadom čerpania európskych peňazí, vratiek dépéhá a na to nadväzujúcej ekonomickej trestnej činnosti.“

Meder disponoval informáciami o výsledkoch polície na úseku objasňovania kriminality, pretože vďaka Princovi dosadil na miesto policajného prezidenta svojho švagra Libora Kaspera. Sedával s ním takmer na dennej báze, dával mu pokyny, čomu a komu sa má polícia venovať či od koho

treba dať ruky preč. „Libor mi nedávno spomínal, že sa im darí objasňovať ekonomickú kriminalitu,“ vytiahol z rukáva aktuálnu informáciu. „Percentuálne sú lepší než vlni.“

„Sú to odrobinky, potrebujem utopiť veľkú rybu, aby sme opozícii a verejnosti zalepili prostredníctvom médií oči.“

„Rozumiem,“ zahľadel sa silný podnikateľ do prázdna, počúvajúc si bradu. „Treba niekomu klepnúť po prstoch, rok to môžeš omieľať na tlačovkách.“

„Presne, a ďalej môžeme pokojne robiť spoločný biznis.“

„Okej, vyriešim to s Liborom.“ Meder definitívne spečatil osud zatiaľ neznámeho baránka, ktorého obetujú pre politické ciele.

Prostredníctvom Medera predseda vlády často zadával policajnému prezidentovi úlohy na likvidáciu politických nepriateľov alebo, naopak, na záchranu priaznivcov strany. Princ sa s policajným prezidentom nestretával, nikto ho nemohol obviňovať, že políciu zneužíva na politické ciele.

Premiér počas rozhovoru dopil obľúbenú kolu, čo neušlo Mederovej pozornosti.

„Ešte jednu?“

Najsilnejší muž Slovenska pozrel na hodiny, prikývol. „Mám chvíľu čas, musíme prebrať ďalšiu delikátnu záležitosť.“

„Počúvam,“ spozornel Meder v očakávaní biznisu so štátom, pri akom sa obaja vždy slušne nabalili.

„Ide o Štrnástu komnatu,“ použil premiér krycí názov utajeného zariadenia pre exkluzívnu pánsku klientelu, ktoré zriadil Meder spolu s Rusom v Rakúsku.

„Dozvedel sa o nej niekto nepovolany?“ prejavil vážnu obavu z vyzradenia.

„Len pokoj, o ničom podobnom neviem, práve naopak, som presvedčený o bezpečnosti miesta.“

„Čo potom?“ čudoval sa premiérovmu záujmu, ktorý do zariadenia odmietol chodiť, keď si vybral jedno z dievčat len pre seba.

„Chcem tam niekedy zísť,“ usmial sa.

Mederovi odľahlo. „Žiadny problém! Čo je s tou pipkou, čo si mi ju odtiaľ ukradol?“ priateľsky ho ťapol po kolene, čo svedčilo o ich nadštandardnom vzťahu.

„Nič,“ zareagoval stroho, čo znamenalo, že sa jej nabažil a potrebuje ako drogová závislá osoba novú dávku.

„Príď kedykoľvek.“

„Máš nový sortiment?“ pýtal sa, akoby si vyberal nové auto, „nechcem nič ojazdené.“

„Neboj sa, vyberiem ti chutnučkú žubrienku, čo ťa privedie do extázy.“

„Bez gummy? Vieš, ani med sa nelíže cez sklo,“ usmieval sa sám pre seba.

Rozhovor nadobudol sexuálny charakter s občasnými vulgárnejšími výrazmi, pripomínajúc debatu chlapov sediačich pri pive s borovičkou v staničnom bufete.

KAPITOLA ŠTVRTÁ

Slovenská polícia prešla od roku 2000 množstvom zmien a reorganizácií. Nastupujúci ministri vnútra a policajní prezidenti chceli zmeniť systém riadenia svojich predchodcov, na funkcionárske miesta dosadiť svojich ľudí. Policajtov nielen odborne zdatných, ale aj lojálnych, hoci často bez potrebných skúseností. Jedna z najväčších zmien sa týkala vzniku Národnej kriminálnej agentúry, ktorá od roku 2030 niesla po ďalších reorganizáciách názov Policajná kriminálna agentúra. Od prvého dňa sa stala postrachom zločincov, zároveň aj silným politickým nástrojom v rukách vládnucej strany ZDER. Potrebovala na to lojálne policajné vedenie, Pavol Vaško, riaditeľ PAKA, spĺňal požadované kritériá. Samozrejme, mal niekoľkých spojencov, jeho najbližším človekom bol riaditeľ korupcie Rudo Barber. Ich vzťah bol založený na maximálnej dôvere, jeden na druhého vedeli veľa špiny, ktorá nadobudla morbidne rozmery. Nešlo iba o upratovanie káuz po dohode s policajným prezidentom, ale aj o vypaľovanie podnikateľských subjektov vo veľkom rozsahu. Ich mesačné provízie z korupčnej činnosti sa pohybovali v päť- až šesťciferných číslach, nechávali sa podplatiť aj rôznymi darmi, dovolenkami, vo výnimočných prípadoch sa uspokojili s pohostením.

„Kde dáme obed?“ obrátil sa šéf PAKA na podriadeného Barbera, ktorý mal v ich vzťahu paradoxne väčšie

slovo. Barber presvedčil policajného prezidenta, aby spravil Vaška riaditeľom elitného útvaru, ten mu zobal z ruky.

„Neviem, navrhni,“ odpovedal bez záujmu, špendlíkom si jemne šteklił dokonale čisté nechty, ktoré by mu závidela nejedna žena.

„Dávno sme nenavštívili Malého Eda.“

„Skvelý nápad,“ okamžite súhlasil. „Zavolaj mu, či je u seba v hoteli alebo sa niekde fláka.“

Vaško obratom vytočil číslo uložené v mobile. „Nazdar, Edko, dávno sme sa nevideli, ako sa darí?“

„Ahoj, Palino, rád ťa počujem. Vraciam sa zo Žiliny, hádam nie si u mňa v Trenčianskych Tepliciach?“

„Sedím v kancelárii s Rudym, padol návrh, navštívili by sme ťa.“

„Ide o mňa?“ spýtal sa šeptom.

„Nie, nie,“ zasmial sa Vaško, „všetko je v pohode, chceme sa vyvetrať mimo zaprdenej Bratislavy.“

„V tom prípade prijmite pozvanie na obed, volám kuchárovi, nech spraví niečo fajnové,“ uľavilo sa mu.

Mnoho podnikateľov malo napriek dobrým vzťahom s policajtmi pri nečakanom stretnutí alebo telefonáte zmiešané pocity, podnikateľ Edo Mlynek patril medzi nich.

Cestu z Bratislavy do Trenčianskych Teplíc zvládla služobná limuzína s blikajúcimi majákmi za necelú hodinu. Ručička tachometra takmer neklesla pod dvesto, povolenou rýchlosťou sa pohybovali až v kúpeľnom meste.

„Čomu vďačím za návštevu?“ vítal ich vo vestibule majiteľ s otvoreným náručím.

Objali sa ako starí priatelia, recepčný sa usmieval spoza pultu, vôbec mu neprekážalo, že auto zaparkovali na mieste vyhradenom pre majiteľa. On svoje odstavil bokom, týmto gestom sa snažil vytvoriť exkluzívnym hosťom domáce prostredie. Personál sa zvrátil, akoby do hotela zavítali